# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PIETER VERLOREN VAN THEMAAT

fremsat den 15. maj 1985 *

*Høje Domstol.*

## 1. Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1.1. Der kan næppe gives nogen kortere fremstilling af de væsentlige punkter i den store mængde sagsakter, der foreligger i de Compte-sagen, end den, der er indeholdt i retsmøderapporten. Jeg indleder derfor mit forslag til afgørelse i sagen med at gengive fremstillingen af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i retsmøderapporten. Jeg kan fuldt ud tilslutte mig denne.

1.2. *De faktiske omstændigheder*

Den 14. januar 1983 meddelte formanden for Europa-Parlamentet Henri de Compte, der da var tjenestemand i lønklasse A 3 og Europa-Parlamentets regnskabsfører, at der forelå oplysninger, der kunne føre til, at der indledtes disciplinærsag mod ham.

Den 28. januar 1983 foretoges den i vedtægtens artikel 87 foreskrevne forudgående høring af den pågældende ved Europa-Parlamentets generaldirektør for administration, personale og økonomi.

Den 13. april 1983 rejstes disciplinærsag i overensstemmelse med vedtægtens artikel 87, stk. 2, idet formanden for Parlamentet til disciplinærrådets formand fremsendte en indberetning om de klagepunkter, der gjordes gældende mod Parlamentets regnskabsfører, kontorchef de Compte.

Disciplinærrådet afholdt flere møder i tidsrummet fra den 2. juni 1983 til den 10. februar 1984.

Sidstnævnte dag vedtog disciplinærrådet med tre stemmer mod to en udtalelse med anbefaling om, at der tildeltes de Compte en irettesættelse, idet de to medlemmer af rådet, der stemte imod, foreslog tjenestemanden frifundet.

Høring af de Compte i overensstemmelse med artikel 7, sidste stk., i bilag IX til vedtægten blev den 8. marts 1984 foretaget af formanden for Europa-Parlamentet i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed.

Den 16. marts 1984 traf formanden for Europa-Parlamentet en udførligt begrundet beslutning om at pålægge de Compte en disciplinærsanktion i form af fjernelse fra tjenesten uden reduktion eller frakendelse af retten til pension.

Den 21. marts 1984 indbragte de Compte for Parlamentets formand en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den nævnte beslutning af 16. marts 1984 om fjernelse fra tjenesten; klagen blev nærmere uddybet i en tillægsklage af 11. april 1984.

Den 10. april 1984 vedtog Europa-Parlamentet med et meget stort flertal at give de Compte decharge for regnskabsåret 1981 (det omtvistede regnskabsår).

Den 24. maj 1984 traf formanden for Europa-Parlamentet i besvarelse af den for ham indbragte klage og tillægsklage beslutning om ændring af sanktionen fjernelse fra

* Oversat fra nederlandsk.

tjenesten, til sanktionen degradation til lønklasse A 7, løntrin 6. Denne beslutning er begrundet med henvisning til de grunde, der blev anført for den oprindelige sanktion fjernelse fra tjenesten.

1.3. *Retsforhandlingernes forløb og parternes påstande*

a) Den 4. juni 1984 indbragte de Compte samtidig:

— en klage til formanden for Europa-Parlamentet støttet på, at den givne begrundelse, der blot henviser til den oprindelige beslutning om fjernelse fra tjenesten, ikke længere var relevant, da Europa-Parlamentet i mellemtiden havde meddelt de Compte decharge for det omtvistede regnskabsår og således anerkendt, at hans udførelse af hvervet som regnskabsfører var korrekt og unddrog sig enhver kritik,

— nærværende søgsmål med påstand om annullation af den førnævnte beslutning af 24. maj 1984 om degradation, og

— en begæring om foreløbige forholdsregler i form af udsættelse af gennemførelsen af den nævnte beslutning indtil afsigelse af endelig dom.

b) Ved kendelse af 3. juli 1984 traf formanden for tredje afdeling efter præsidentens bemyndigelse bestemmelse om udsættelse af gennemførelsen af beslutningen af 24. maj 1984 indtil afsigelse af endelig dom.

c) Ved beslutning af 4. juli 1984 afviste formanden for Europa-Parlamentet sagsøgerens klage af 4. juni 1984.

d) I denne sag, der er anlagt ved stævning indgået til Domstolen den 4. juni 1984, har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

»*Principalt:*

— Den disciplinære foranstaltning over for de Compte kendes retsstridig efter princippet 'ne bis in idem', hvorfor den ophæves.

*Subsidiært:*

— Det statueres, at disciplinærrådet under sagens behandling gentagne gange klart har tilsidesat såvel princippet om retten til forsvar som ufravigelige bestemmelser i vedtægtens bilag IX, hvorfor disciplinærsagen kendes retsstridig og den deraf følgende sanktion annulleres.

*Mere subsidiært og om realiteten i øvrigt:*

— Det tages til efterretning, at Europa-Parlamentets Forsamling uden forbehold den 10. april 1984 gav institutionens regnskabsfører decharge.

— Det statueres, at de klagepunkter, der er indeholdt i ansættelsesmyndighedens meddelelse om indledning af disciplinærsag mod sagsøgeren, er sammenfaldende med de problemer og spørgsmål, der var den centrale genstand for de debatter, der førte til beslutningen om decharge.

— I hvert fald statueres det, at dette er tilfældet, for så vidt angår de to første klagepunkter i meddelelsen om indledning af disciplinærsag.

— Det statueres, at det er meningsløst at pålægge en regnskabsfører disciplinærsanktioner på et grundlag svarende til det, på hvilket han har opnået decharge.

— Det statueres, at ansættelsesmyndighedens disciplinærsanktion efter dechargen af 10. april 1984 faktisk og retligt savner grundlag, hvorfor den annulleres.

*Mest subsidiært:*

— Den anvendte sanktion kendes stridende mod disciplinærrådets udtalelse.

— Det statueres, at der ved sanktionen fuldstændigt er set bort fra den den 10. april 1984 opnåede decharge.

— Det statueres, at ansættelsesmyndigheden ved sanktionen intet hensyn har taget til det, som formanden for disciplinærrådet har omtalt som det særlige »menneskelige og arbejdsmæssige miljø«, der er karakteristisk for hvervet som Europa-Parlamentets regnskabsfører.

— Det statueres, at ansættelsesmyndigheden uanset sagsøgeres vedholdende protester uden videre har lagt klagepunkter til grund, hvis rigtighed den aldrig har kunnet godtgøre.

— Det statueres endelig, at ansættelsesmyndigheden helt har set bort fra de Compte's hidtil upåklagelige embedsførelse.

— Det statueres på dette grundlag, at den disciplinære foranstaltning er udtryk for magtfordrejning, subsidiært at den står i åbenlyst misforhold til regnskabsførerens reelle ansvar.

— På samme grundlag annulleres disciplinærsanktionen, og der træffes bestemmelse om, at de Compte genindsættes i alle sine rettigheder med tilbagevirkende gyldighed fra det tidspunkt, hvor sanktionen trådte i kraft.

*Erstatning:*

— De Compte kendes berettiget til på passende tid og sted at kræve erstatning for den skade, som han har lidt på grund af de injurier og den bagvaskelse, som han har været genstand for i den nationale og internationale presse.

— Europa-Parlamentet tilpligtes at afholde sagens omkostninger.«

e) Europa-Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

»— Frifindelse.

— Afgørelsen om sagens omkostninger træffes i overensstemmelse med de herom gældende bestemmelser i procesreglementet.«

f) På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (tredje afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Det må imidlertid bemærkes, at Domstolen (tredje afdeling) på sit administrative møde den 17. januar 1985 besluttede at meddele parterne, at den på grund af sagens komplicerede karakter fandt det hensigtsmæssigt, at der i hvert fald i første omgang, nemlig under det offentlige retsmøde den 7. marts 1985, udelukkende skulle foretages en drøftelse af de anbringender, der vedrører spørgsmålet om lovligheden af disciplinærrådets behandling af sagen. Den anmodede derfor parterne om under denne mundtlige forhandling alene at tage stilling hertil.

Domstolen har ligeledes meddelt parterne, at generaladvokaten vil fremsætte et forslag til, hvorledes disse anbringender skal bedømmes, hvilket skulle ske under et senere retsmøde, hvis afholdelse parterne rettidig underrettes om, og at domstolen (tredje afdeling) på grundlag af undersø-

gelsen af disse anbringender vil afgøre, om det vil være nødvendigt at afholde et nyt retsmøde til behandling af de andre i sagen fremsatte anbringender.

## 2. Parternes anbringender og argumenter

### 2.1. *Indledende bemærkninger*

I overensstemmelse med disse beslutninger vedrørende sagens behandling vil jeg i nærværende forslag til afgørelse indskrænke mig til at gennemgå de seks af sagsøgerens anbringender, der vedrører spørgsmålet om lovligheden af den måde, disciplinærsagen er blevet behandlet på. Jeg vil undersøge disse seks anbringender ét for ét, og for at spare tid vil jeg ikke hver gang redegøre for, hvori anbringendet består. Jeg vil heller ikke behandle, ja end ikke nævne de fire af sagsøgerens anbringender, der vedrører begrundelsen for og indholdet af den anfægtede beslutning. Efter min opfattelse har de ikke en gang en indirekte interesse i forbindelse med vurderingen af de seks første anbringender. Derimod finder jeg det hensigtsmæssigt at gentage og i et vist omfang uddybe følgende indledende bemærkninger, der står i retsmøderapporten. Disse bemærkninger (som jeg fuldt ud kan tilslutte mig) vedrører det, som Europa-Parlamentet har anført over for alle de anbringender, sagsøgeren har gjort gældende under skriftvekslingen. Efter min vurdering fremgår det heraf, at Europa-Parlamentet under skriftvekslingen især har villet bidrage til at klarlægge sagens komplicerede baggrund. Med hensyn til sagsøgerens anbringender har Parlamentet i de nedenfor nævnte indledende bemærkninger i svarskriftet i høj grad henskudt bedømmelsen til Domstolen, navnlig for så vidt angår anbringenderne vedrørende beslutningens materielle lovlighed. Også med hensyn til de seks anbringender vedrørende den fulgte procedure, som vi skal behandle i dag, har Europa-Parlamentet i det væsentlige i virkeligheden indskrænket sig til under retsmødet mundtligt at forsvare det passerede.

De indledende bemærkninger, som jeg vil gentage her, er følgende:

— Selv om Europa-Parlamentet i sit indlæg under sagen om foreløbige forholdsregler anførte, at det ville fremkomme med bemærkninger til sagsøgerens forskellige anbringender under behandlingen af hovedsagen, har det faktisk til slut afholdt sig herfra under skriftvekslingen. Man erklærer, at man ser det som Europa-Parlamentets opgave både at sikre, at »tjenestemændenes rettigheder fuldt og helt respekteres... men også, at Parlamentet lever op til de forpligtelser, der påhviler det som budgetmyndighed«, men i indledningen til svarskriftet anføres det også, at man vil indskrænke sig til for Domstolen at »fremlægge oplysninger om alle de faktiske omstændigheder i sagen, idet man ønsker at henskyde det til Domstolens afgørelse, om sagsøgerens anbringender vil kunne realitetsbehandles og eventuelt tages til følge«.

— Europa-Parlamentet har herefter såvel med hensyn til indholdet af den pågældende beslutning som med hensyn til den i disciplinærsagen fulgte procedure givet en nøje redegørelse for de faktiske omstændigheder fra juli 1981, da Revisionsretten indledte en undersøgelse af medlemmernes kasse i Europa-Parlamentet, til anlægget af denne sag (redegørelsen er vedlagt 53 bilag).

— Europa-Parlamentet anfører, at det fremgår af denne redegørelse, at alle de instanser i Europa-Parlamentet, der har behandlet spørgsmålet, »har været af den opfattelse, at der påhvilede sagsøgeren en vis skyld«, og at sagsøgeren ville unddrage sig enhver form for sanktion,

såfremt man uden videre annullerer den anfægtede beslutning.

2.2. *Første anbringende*

Ved det første anbringende gør sagsøgeren gældende, at disciplinærsagen lider af en »formalitetsmangel«, idet den strider mod princippet »ne bis in idem«, jfr. vedtægtens artikel 86, stk. 3. Denne artikel, hvorefter »en og samme forseelse... kun [kan] medføre anvendelse af én disciplinærsanktion«, indeholder også et forbud mod på grundlag af de samme forhold at iværksætte to selvstændige disciplinærsager. Sagsøgeren anfører navnlig, at det allerede må anses som en disciplinærsanktion, når han i maj 1982 blev forflyttet på grund af de forhold, som gøres gældende over for ham nu.

Dette anbringende kan efter min opfattelse ikke lægges til grund. For det første har Europa-Parlamentet korrekt fremhævet, at forflyttelse (uden degradation) ikke er omfattet af de i vedtægtens artikel 86 opregnede disciplinærsanktioner. At forflyttelse principielt ikke kan anses for en disciplinærsanktion, fremgår efter min opfattelse også af vedtægtens artikel 7. Det fremgår navnlig af denne bestemmelse, at en forflyttelse af tjenstlige hensyn af en tjenestemand til en stilling i den samme lønklasse som udgangspunkt altid kan ske, både efter ansøgning herom fra tjenestemanden og uden ansøgning. Endelig bemærker jeg, at sagsøgeren under retsmødet ikke bestred, at den pågældende forflyttelse skete med hans indforståelse.

2.3. *Andet anbringende*

Ved det andet anbringende gør sagsøgeren gældende, at ansættelsesmyndigheden ved den forudgående høring af tjenestemanden, der betegner indledningen til disciplinærsagen, jfr. vedtægtens artikel 87, ikke, således som det er sket her, kan lade sig repræsentere af en tjenestemand, selv om denne har fået fuldmagt hertil.

Efter at Europa-Parlamentet heroverfor har gjort opmærksom på, at Domstolen i sin dom af 8. juli 1965 (de forenede sager 27 og 30/64, Fonzi, Sml. 1965-1968, s. 97) udtrykkeligt har kendt denne fremgangsmåde lovlig efter vedtægtens artikel 87, har sagsøgeren ikke senere gjort anbringendet gældende. Efter min opfattelse fremgår det da også af den nævnte dom, at det savner grundlag.

2.4. *Tredje, fjerde og femte anbringende*

Jeg vil undersøge de følgende tre af sagsøgerens anbringender under ét, idet de alle vedrører spørgsmålet om tilsidesættelse af retten til forsvar.

a) Ved det *tredje anbringende* gør sagsøgeren gældende, at »kontradiktionsprincippet« i artikel 6 i vedtægtens bilag IX er blevet tilsidesat, idet de dokumenter, som sagsøgeren overgav til den pågældende tjenestemand under den forudgående høring, aldrig blev fremsendt til disciplinærrådet. På grundlag af Europa-Parlamentets svarskrift forekom det oprindelig tvivlsomt, om dette anbringende havde støtte i kendsgerningerne. Det fremgik imidlertid af den mundtlige forhandling, at det er korrekt, at Europa-Parlamentet ikke til disciplinærrådet fremsendte *samtlige* dokumenter, men kun dem, som det fandt relevante for at belyse dets indberetning i henhold til artikel 1 i vedtægtens bilag IX. Det fremgik imidlertid også af retsmødet, at sagsøgeren ikke under disciplinærsagen benyttede sig af muligheden for selv at overgive de manglende dokumenter eller kopier heraf, eller for at

anmode modparten om at fremsende dem til disciplinærrådet. Jeg henviser i den forbindelse til artiklerne 1, 3 og 4 i vedtægtens bilag IX. Dette anbringende kan herefter heller ikke lægges til grund.

b) Ved det *fjerde anbringende* gør sagsøgeren gældende, at der også er sket en tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og af princippet om retten til forsvar ved, at afhøringen af de tre vidner, som afgav forklaring for disciplinærrådet, fandt sted uden sagsøgerens tilstedeværelse, og uden at det mundtligt eller skriftligt blev meddelt ham, hvornår afhøringerne ville finde sted. Sagsøgeren anfører, at dette navnlig strider mod artikel 6 i bilag IX, men også mod et almindeligt princip, der er fælles for retssystemerne i de forskellige medlemsstater.

Europa-Parlamentet har om det faktiske forløb i forbindelse med afhøringen af de af institutionen indkaldte vidner anført, at de tre afhøringer er blevet optaget på bånd, og at der er blevet udarbejdet referater af dem, som er blevet godkendt af vidnerne, og som efter eventuel oversættelse er blevet overgivet sagsøgeren og hans advokat [1]. Sagsøgeren har således før afslutningen af disciplinærrådets behandling af sagen haft mulighed for at fremsætte sine bemærkninger vedrørende afhøringen af vidnerne. Europa-Parlamentet har anført, at dette er tilstrækkeligt til at antage, at kontradiktionsprincippet blev overholdt. Der henvises i denne forbindelse til Domstolens dom af 11. juli 1968 i den første A. J. van Eick-sag (sag 35/67, Sml. 1965-1968, s. 523; org. ref. Recueil 1968, s. 481, navnlig præmis 2). Jeg bemærker imidlertid hertil, at hverken den nævnte præmis eller nogen af de andre præmisser i dommen beskæftiger sig med spørgsmålet om kontradiktionsprincippets anvendelse i forbindelse med vidneafhøringer. Den nævnte præmis vedrører udelukkende spørgsmålet om undersøgelsen af de *aktstykker*, som den pågældende institution har fremlagt.

Rent bortset fra, at meddelelsen til sagsøgeren om forløbet af den sidste og meget vigtige vidneafhøring i sagen under alle omstændigheder blev givet så sent, at disciplinærrådet ikke kan anses for at have givet sagsøgeren en rimelig frist til at fremsætte sine bemærkninger, mener jeg, at det af Europa-Parlamentet anførte må forkastes. I den forbindelse lader jeg det være et åbent spørgsmål, om denne slutning allerede kan udledes af ordlyden af artikel 6 i vedtægtens bilag IX. Jeg mener, at der kan være tvivl herom. For det første fremgår det efter min opfattelse allerede af den sammenligning mellem de forskellige sproglige versioner af denne bestemmelse, som blev foretaget under retsmødet, at i hvert fald nogle af disse sproglige versioner vil kunne fortolkes anderledes. For det andet er det efter min opfattelse ikke utvivlsomt, at spørgsmålet om gennemførelsen af den i bilagets artikler 4 og 5 omhandlede vidneafhøring udelukkende er reguleret af artikel 6. Det er under alle omstændigheder klart, at artikel 6 i hvert fald ikke *udelukkende* vedrører sådanne vidneafhøringer. Det må i hvert enkelt tilfælde afgøres, hvilken fortolkning der skal anlægges af begrebet »kontradiktorisk undersøgelse« i bestemmelsen, alt efter hvilken form for undersøgelse der er tale om.

Når jeg mener, at der burde være givet sagsøgeren mulighed for at være til stede under vidneafhøringerne, skyldes det mest disciplinærsagernes karakter og kontradik-

1 — Ifølge Europa-Parlamentets skriftlige svar på et af Domstolen under retsmødet stillet spørgsmål blev referatet af den sidste vidneafhøring imidlertid ikke overgivet til sagsøgeren før den 6. februar 1984, hvilket da skete gennem den interne post. Sagsøgerens advokat erklærede under retsmødet, at han først modtog dette referat efter den 10. februar 1984, dvs. efter at disciplinærrådet havde afgivet sin udtalelse.

tionsprincippet, som ikke alene fremgår af disciplinærsagernes karakter, men også af en samlet vurdering af bestemmelserne i vedtægtens bilag IX.

Hvad angår spørgsmålet om disciplinærsagernes karakter, kan jeg som sagsøgeren fuldt ud tilslutte mig generaladvokat Roemer's bemærkninger herom i hans forslag til afgørelse i den førnævnte sag 35/67 (Recueil 1968, s. 520 (tysk udgave)). På grundlag af en analyse af disciplinærrådets stilling i disciplinærsager mod EF-ansatte, som endnu i dag fortjener at blive læst, konkluderer generaladvokat Roemer, at det »vel er ubetænkeligt at antage, at disciplinærrådets opgaver i høj grad ligner en undersøgelsesdomstols«, ligesom det »givet [måtte] tiltrædes, at en disciplinærsag bør gennemføres under retsplejelignende former«.

For så vidt angår indholdet af det nævnte bilag til vedtægten, fremgår det efter min opfattelse navnlig af artikel 1, stk. 2, artikel 2, artikel 4, artikel 6, stk. 1, og artikel 7, at der gælder et kontradiktionsprincip.

Den nærmere fastlæggelse af, hvad en kontradiktorisk sagsbehandling i den konkrete sag må indebære, afhænger efter min opfattelse af den måde, de argumenter eller beviser, i forbindelse med hvilke retten til forsvar skal udøves, fremlægges på. Når det drejer sig om skriftligt fremsatte argumenter eller dokumenter, der skal tjene som bevismateriale (som i sag 35/67), kan den berørte tjenestemand selvsagt ikke forlange at være til stede under udfærdigelsen af de pågældende aktstykker. Han kan kun efterfølgende fremsætte sine bemærkninger skriftligt eller mundtligt. Hvad angår afhøringer af vidner, mener jeg derimod som sagsøgeren, at kontradiktionsprincippet klart indebærer, at der må gives tjenestemanden mulighed for at stille supplerende spørgsmål i forbindelse med en sådan vidneafhøring. Det står fast, at sagsøgeren i sagen ikke har haft en sådan mulighed.

Jeg mener på denne baggrund, at sagsøgerens fjerde anbringende bør lægges til grund, og at den pågældende formmangel også er så væsentlig, at den i sig selv bør medføre en annullation af den anfægtede beslutning, idet det er fremgået, at disciplinærrådets udtalelse er afgivet efter en sagsbehandling, hvorunder denne tilsidesættelse af væsentlige formregler er sket.

Den af Europa-Parlamentet under retsmødet anførte dom fra det belgiske Raad van State kan ikke ændre noget heri. Det er åbenbart, at fortolkningen af vedtægtens bilag IX ikke kan afhænge af fortolkningen af en national disciplinærforfølgningsordning, hvis indhold der i øvrigt ikke er fremlagt nøjagtige oplysninger om.

Domstolens nylige dom af 29. januar 1985 i sagen F. (sag 228/83, Sml. 1985, s. 290), som sagsøgte har henvist til, kan heller ikke ændre den nævnte konklusion. Tværtimod fremgår det af præmis 21 i denne dom, at sagsøgeren i den pågældende sag netop havde mulighed for at være til stede under alle vidneafhøringerne og derfor selv dels kunne stille spørgsmål til vidnerne, dels straks over for alle disciplinærrådets medlemmer kunne fremkomme med sine synspunkter om vidneforklaringerne.

c) Ved det *femte anbringende* har sagsøgeren gjort gældende, at kontradiktionsprincippet blev tilsidesat under disciplinærsagen, og at artikel 4 i vedtægtens bilag IX blev krænket. Begrundelsen skal være, at disciplinærrådet afviste at afhøre de vidner, som sagsøgeren selv eller hans advokat ønskede indkaldt.

Europa-Parlamentet har ikke bestridt, at disse vidner ikke blev afhørt. Under skriftvekslingen har Parlamentet imidlertid anført, at anmodningen herom først blev fremsat den 13. januar 1984, og at disciplinærrådet som et led i sine skønsmæssige beføjelser med hensyn til, hvorvidt anmodninger om vidneafhøringer fremsat af den pågældende tjenestemand bør efterkommes, lovligt kunne afvise anmodningen. Under retsmødet drejede diskussionen sig navnlig om, hvorvidt sagsøgeren havde gjort det tilstrækkelig klart, hvilke spørgsmål de pågældende vidner ønskedes afhørt om. Domstolen har udbedt sig og efter retsmødet skriftligt fået nøjagtige oplysninger om indholdet af sagsøgerens meddelelser af 28. januar 1983 og 10. november 1983 til disciplinærrådet, og det fremgår efter min opfattelse heraf, at dette rent faktisk er sket, i hvert fald for så vidt angår visse vidner. Jeg mener videre, at de oplysninger om genstanden for de pågældende vidneafhøringer, som sagsøgeren således fremkom med, ikke kunne begrunde en afvisning »en bloc« af at ville foretage en afhøring af nogen af de foreslåede vidner. Disciplinærrådets skønsmæssige beføjelser går ikke så vidt, at det fuldstændigt kan bortse fra indholdet af artikel 4, stk. 2, for så vidt angår muligheden for at indkalde vidner, uden at det godtgøres, at genstanden for de pågældende vidneafhøringer er uden relevans for sagen.

Den omstændighed, at disciplinærrådet efter Europa-Parlamentets anmodning faktisk afhørte et af de forsvarsvidner, sagsøgeren havde foreslået, kan heller ikke afhjælpe denne tilsidesættelse af en væsentlig formregel, for det pågældende vidne blev afhørt i sagsøgerens fravær, hvortil kommer, at vidneforklaringen ikke omfattede alle de spørgsmål, som sagsøgeren ønskede klarlagt gennem vidneafhøringer.

Sagsøgerens femte anbringende bør derfor efter min opfattelse ligeledes lægges til grund.

2.5. *Det sjette anbringende*

Ved det sjette anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at disciplinærrådet ikke lovligt kunne afvise at udsætte sin behandling af sagen, indtil resultaterne af den administrative undersøgelse, som budgetkontroludvalget samtidig gennemførte, forelå. Det anføres, at budgetkontroludvalget i modsætning til disciplinærrådet foretog en grundig undersøgelse som godtgjorde, at der ikke påhvilede regnskabsføreren (sagsøgeren i denne sag) noget ansvar.

Europa-Parlamentet har i svarskriftet henvist til kendelsen om foreløbige forholdsregler af 3. juli 1984 fra formanden for Domstolens tredje afdeling, hvoraf det fremgår, at meddelelsen af decharge, der angår regnskabernes lovlighed og rigtighed, og som var genstand for den af budgetkontroludvalget foretagne undersøgelse, adskiller sig fra disciplinærsagen, der angår regnskabsførerens ansvar.

Man kan efter min vurdering ikke af kendelsens grund 11, punkt 2), udlede noget sikkert med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt disciplinærrådet burde have udsat sin behandling af sagen, indtil der forelå en udtalelse fra det pågældende parlamentsudvalg.

Da sagsøgeren ikke er vendt tilbage til dette anbringende under retsmødet, skal jeg imidlertid foreslå, at Domstolen ikke lægger det til grund ved sin afgørelse.

## 3. Sammenfatning

Sammenfattende kan jeg således navnlig tiltræde sagsøgerens fjerde og femte anbringende vedrørende spørgsmålet om lovligheden af sagens behandling for disciplinærrådet. Jeg finder endvidere de pågældende formmangler så væsentlige, at den anfægtede beslutning i overensstemmelse med den første subsidiære påstand i stævningen bør annulleres på grundlag heraf. Europa-Parlamentet bør endvidere tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Sagsøgerens påstande og argumenter vedrørende beslutningens indhold mv., herunder påstanden om, at han »forbeholdes ret til på passende tid og sted at kræve erstatning for den skade, som han har lidt på grund af de injurier og den bagvaskelse, som han har været genstand for i den nationale og internationale presse«, bør selvsagt ikke undersøges på dette stadium af sagens behandling.